

[Pelle Voigt]

Vi har tidligere undret os over, at den danske regering forholder sig så passivt i forhold til den almindelige undertrykkelse, der foregår i en række af de lande, der er tale om her: at man f.eks. tilsyneladende prioriterer eksport af fetast høgere end menneskerettigheder, når det gælder Iran, at man har en række handelspolitiske interesser, som synes at skulle prioriteres langt over menneskerettigheder, og at man altså, når der er tale om kurdere, synes at løbe ind i en ligegyldighed, som egentlig er det værste af alt, det mest forbryderiske af alt. Hvis dog nogen så ville tage stilling til disse ting, men den almindelige velvillige ligegyldighed er måske i virkeligheden den værste form for undertrykkelse, et dansk Folketing er i stand til at udvise i denne sag.

Til de enkelte punkter og ministerens svar vil jeg godt knytte nogle bemærkninger. Det er ikke første gang, SF fremsætter dette forslag. Det blev oprindeligt fremsat her i Folketinget i forbindelse med begivenheder af ganske lignende karakter og i forbindelse med en kurdisk sultestrejke på slotspladsen udenfor, som ikke vakte nogen videre genklang i Folketinget, men som dog førte til, at en række af Folketingets partier, faktisk et flertal af Folketingets partier, i en skriftlig erklæring opfordrede regeringen til at foretage sig noget.

Spørgsmålet om, hvorvidt mennesker skal registreres efter deres etniske oprindelse i deres papirer, er blevet bragt ind i debatten, og det, som fremgår helt klart af SF's forslag, er, at vi synes, at dette skal være en mulighed, at dette skal være en ret for nogle mennesker, som faktisk mener, at de udgør en nation, og mener sig forfulgt. Denne nation er blevet udslettet med vold og magt af de stater, der ligger i området, af stormagtsintervention. Disse mennesker, som kommer til os som flygtninge på grund af national undertrykkelse, beder den danske stat om lov til, at der i deres papirer står, at de er kurdere. Hvad kan der være forkert i det? Hvor er det moralsk forkastelige og angribelige i, at mennesker kan fremsætte sådan en anmodning og få den imødekommet af danske myndigheder? Det har vi aldrig fået noget svar på, og vi imødeser med stor spænding det svar under arbejdet med spørgsmålet i Udenrigsudvalget. For der er ikke tale om, sådan som jeg synes, man prøver at dreje det, at vi ønsker en generel etnisk registrering af flygtninge eller indvan-

drere i Danmark, og det tror jeg heller ikke der er nogen der et øjeblik ville finde på at mistænke SF for at ønske.

Med hensyn til modersmålsundervisning er det også et spørgsmål, som vi – som udenrigsministeren også var inde på – har drøftet adskillige gange, og det, der støder os, og det, der undrer os, er, at man henviser til, at hvis kurderne selv vil organisere sig og lave aftenskolehold under fritidsloven, så de naturligvis godt have lov til dér at beskæftige sig med deres sprog, men det er ikke det, sagen handler om, men om, at der i dette land af officielle danske myndigheder gives undervisning i modersmål for en række indvandrergrupper. Den største del af den såkaldte tyrkiske indvandrergruppe i Danmark opfatter faktisk det kurdiske sprog som deres modersmål. Dette sprog er forbudt i deres hjemland. De må ikke tale det, de må ikke udgive ABC'er i det, de må ikke udtrykke sig på deres eget sprog i litteratur eller på nogen som helst anden måde. Det officielle Danmark reagerer ved at lave særlige regler om det kurdiske sprog. Det anerkendes ikke som et sprog på linje med tyrkisk, iransk eller arabisk. Der skal øjensynlig gælde særlige regler for kurdiske. Hvorfor skal der det? Hvorfor skal det kurdiske sprog være en privatiseret modersmålsundervisning i modsætning til den anden, og hvorfor skal det – jeg er godt klar over, at dette ikke er et folketingsanliggende, men vi er inde på det i bemærkningerne til vores forslag – være sådan, at en nationalt forfulgt befolkningsgruppe skal opleve, når den kommer som flygtning på grund af national forfølgelse til et andet land, at det er undertrykkernes sprog, der lyder i indvandreradioen, et sprog, som oven i købet i en lang række tilfælde dårligt forstås af de folk, man henvender sig til? Hvorfor skal man gang på gang opleve, at forsøg på at etablere alternativer relativt effektivt blokeres gennem interventioner af ambassader her i landet, der ønsker, at den danske officielle politik skal være en fortsættelse af den nationale undertrykkelsespolitik, som kurderne kender fra de stater, som de bor i.

Det må vi have en afklaring på i udvalget, ligesom jeg synes, at det er rimeligt at få en afklaring på det spørgsmål, som rejses i punkt 4, nemlig spørgsmålet om tolkebistanden. Jeg tror ikke, at det er for morskabs skyld, at de kurdiske organisationer, som findes her i lan-